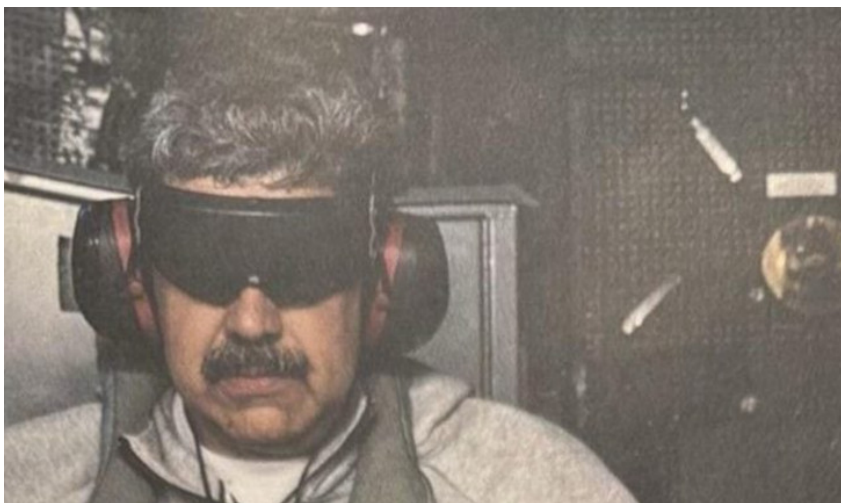

Παναγιώτης Μαυροειδής

1. Η απαγωγή του εκλεγμένου προέδρου της Βενεζουέλας **Μαδούρο**, κορυφαία ενέργεια κρατικής τρομοκρατίας, έχει μηδενική σχέση με τα ναρκωτικά, αλλά μεγάλη με τα **αποθέματα πετρελαίου της χώρας**.
2. Ο Τραμπ είναι αφοπλιστικά ειλικρινής στο να εκφράσει την τυπική κυνική ιμπεριαλιστική λογική: *“Τα πετρέλαια της Βενεζουέλας τα είχαμε ως ΗΠΑ βουτήξει για δεκαετίες. Ήρθε μια κυβέρνηση και έκανε κάποιες εθνικοποιήσεις. Άρα μας έκλεψε και τώρα θα τα πάρουμε πίσω”*.
3. Διευκρίνηση: Οι ΗΠΑ είχαν ήδη παρουσία στις εξορύξεις πετρελαίου δια της Chevron, μάλιστα με όλο και διευρυνόμενα και ετεροβαρή συμβόλαια σε βάρος της Βενεζουέλας που δρομολόγησε η κυβέρνηση Μαδούρο. **Η συνεργασία και ο εξευμενισμός δε δούλεψε για το καλό του λαού, αλλά ούτε και της κυβέρνησης. Αντίθετα ενίσχυσε τα αστικά στρώματα** της χώρας που ταυτιζόταν πάντα με τον αμερικανικό παράγοντα.
4. Ο άμεσος ή έμμεσος έλεγχος των τεράστιων αποθεμάτων πετρελαίου (μεγαλύτερα από αυτά της Σαουδικής Αραβίας αν και κακής ποιότητας) θα αυξήσει την πίεση σε Κίνα, Ιράν, Κούβα, Ρωσία στο κρίσιμο πεδίο της **ενέργειας** και όχι μόνο.
5. **Δεν είναι όμως μόνο το πετρέλαιο**. Οι ΗΠΑ στο πλάι και του νέου δόγματος “εθνικής ασφάλειας” και της συνειδητοποίησης της διαμόρφωσης ενός τουλάχιστον τριπολικού κόσμου μεγάλων (ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία), ρητά διεκδικούν μια **νέα εκδοχή του δόγματος**

Μονρόε (“η Λατινική Αμερική είναι δική μας αυλή”). Να θυμηθούμε τη συστηματική παρέμβαση Τραμπ στην εκλογή των εκλεκτών του σε **εκλογές Αργεντινής, Ονδούρας, Χιλής** κ.λπ. και γενικά στο πλαίσιο του “δεξιού ρεύματος” και της χρεωκοπίας των σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων.

6. Η ωμή λογική της ιμπεριαλιστικής επέμβασης πάει πακέτο με τη σαφή στροφή προς την αποψίλωση κάθε τυπικού δημοκρατικού στοιχείου στις ίδιες τις ΗΠΑ. Να σημειώσουμε ότι **το 75% των πολιτών** στη χώρα δηλώνει **κατά της επέμβασης**, ενώ η απόφαση πάρθηκε σε στιγμή που το Κογκρέσο ήταν σε διακοπή εργασιών!

7. Το περίφημο Διεθνές Δίκαιο, σε πλήρη αναλογία και με κάθε είδους Κοινωνικό Συμβόλαιο, στο πλαίσιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, αντικαθίστανται από την ανελέητη αστική ιμπεριαλιστική επιδρομή που σαρώνει (και περιγελά) προηγούμενους συσχετισμούς, συμβιβασμούς, κατακτήσεις και αυταπάτες. Είμαστε στην **εποχή της αστικής αδιαλλαξία όπου τίποτα δεν είναι δεδομένο. Από το οκτώωρο ως τα κρατικά σύνορα.**

8. Πιάστηκε εύκολα και ταπεινωτικά ο Μαδούρο; Αναμφίβολα. Και είναι πολλά τα ερωτήματα. Μαζί και οι θεωρίες συνωμοσίας. Υπάρχουν όμως ορισμένα δεδομένα. Η κοινωνική νομιμοποίηση της κυβέρνησης έχει μειωθεί σε πολύ μεγάλο βαθμό, στο φόντο της πολιτικής της, όπου τα πάντα είχαν βασιστεί στις εξορύξεις πετρελαίου και σε αντίστοιχες συμμαχίες με αστικά στρώματα, που διακρίνονται μόνο για τον “πατριωτισμό του χρήματος”.

9. Οι **συγκρίσεις** με την αργή και πολύνεκρη ρωσική εισβολή στην **Ουκρανία** (ξεκινώντας από το Κίεβο) είναι **άστοχες**. Η Ουκρανία είχε πίσω της τεράστια και συμπαγή στρατιωτική, οικονομική, πολιτική, υποστήριξη (από ΗΠΑ, NATO, ΕΕ) με οπτικά συστήματα, τεχνολογίες επικοινωνιών, στρατιωτικούς συμβούλους, κινητοποίηση υπέρ της όλων των διεθνών σωμάτων και οργανισμών. Η δεδομένη υποστήριξη και οι δυνατότητες **Κίνας, Ρωσίας, Ιράν σε Βενεζουέλα**, απέχουν παρασάγγας από αυτό.

10. Ωστόσο, **η Βενεζουέλα δεν είναι και Συρία**, παρά την τωρινή επιτυχία των ΗΠΑ. Μπορεί η κυβέρνηση Μαδούρο να είχε πτωτική πορεία σε επιρροή, όμως οι αντίπαλοί του (και εκλεκτοί των ΗΠΑ και της ΕΕ), είναι κοινά, ανυπόληπτα καθάρματα του υποκόσμου ή/και των σαλονιών. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση Τραμπ για την εκλεκτή του María Corina Machado: «**Νομίζω ότι θα είναι πολύ δύσκολο γι’ αυτήν να ηγηθεί. Δεν έχει εγχώρια υποστήριξη, κανένα σεβασμό. Είναι μια πολύ καλή γυναίκα, αλλά δεν έχει καμία αξιοπιστία**».

11. Για αυτό και είναι απίθανο για τις ΗΠΑ να ρισκάρουν τη δημιουργία ενός νέου Βιετνάμ με πολυπληθή και ενεργή παρουσία στρατευμάτων, σε αυτή τη φάση τουλάχιστον. Η πίεση στην σημερινή κυβέρνηση των Τσαβιστών για πλήρη υποταγή είναι μια πρώτη (προσωρινή) αφετηρία. Εκφράστηκε ήδη με τη δήλωση Τράμπ για την υπηρεσιακή πρόεδρο της χώρας: *“Αν κάνει ό,τι θέλουμε δε θα χρειαστεί να το κάνουμε εμείς”*. Φυσικά, η μεθοδική οργάνωση της αστικής τάξης στη χώρα, η προσπάθεια για συγκρότηση αξιόπιστης δεξιάς με προοπτική κυβέρνησης, η αθρόα παρουσία πρακτόρων κ.λπ, είναι δεδομένα.

12. Αν τούτα όλα δε δουλέψουν, η υποδαύλιση ενός μακρόχρονου εμφυλίου πολέμου αλλά Λιβύη, Συρία κλπ, είναι μια ακόμη κυνική θεμιτή επιλογή για τις ΗΠΑ, κρατώντας για τον εαυτό τους μόνο τις πετρελαιοπηγές, όπως στην Ανατολική Συρία.

13. Εννοείται πως θα δούμε πολλά εν όψει και των **εκλογών σε Βραζιλία και Κολομβία** που θα ακολουθήσουν.

14. Ό,τι φαίνεται ως απόλυτη **πυγμή και στρατιωτική υπεροχή για τις ΗΠΑ**, είναι ταυτόχρονα και ένδειξη **πολιτικής αδυναμίας**.

Η γκαγκστερική σύλληψη και απαγωγή του εκλεγμένου προέδρου μιας κυρίαρχης χώρας, φανερώνει μια απόλυτη γύμνια και κατάπτωση.

Οι **ΗΠΑ** χάνουν κάθε δυνατότητα **ηγεμονίας και πειθούς** (παρά τον **έλεγχο της προπαγάνδας** παγκόσμια). Τους απομένει μόνο η **ωμή και απροσχημάτιστη ιμπεριαλιστική βία**. Επίσης, η ανοιχτή παραβίαση όλων των ως τώρα κανόνων ακόμη και μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών θα οξύνουν γρήγορα τους ανταγωνισμούς και την αμοιβαία καχυποψία ακόμη και μεταξύ συμμάχων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα: Η απόπειρα κατάσχεσης των Ρωσικών καταθέσεων προκαλεί τρόμο στους απανταχού της γης κεφαλαιούχους και Κροίσους που βλέπουν τον καπιταλισμό τους να καταργεί την **τραπεζική Πίστη!**

15. Με τούτα και με τα άλλα, έχουμε μπει για τα καλά σε μια **πολεμική εποχή, ακραίας αστικής επιθετικότητας** σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Όπως είναι αδύνατη η ταξική ανακωχή με μια αστική τάξη που τα θέλει όλα στο κοινωνικό πεδίο, είναι επίσης τραγική αυταπάτη η συνύπαρξη με τον ιμπεριαλισμό, είτε στο πλαίσιο μιας νέας αμερικανικής τάξης πραγμάτων, είτε στο πλαίσιο ενός (ανέφικτου) πολυπολικού κόσμου “κανόνων”.

Αυτό ακριβώς είναι η βάση πάνω στην οποία θα συγκροτείται αφενός η διαρκής και ταχεία

αντικατάσταση της “δεξιάς” από την “ακροδεξιά” στη μορφή άσκησης αστικής πολιτικής και αφετέρου η χρεωκοπία όλων των δήθεν ενδιάμεσων “αριστερών”, σοσιαλδημοκρατικών λύσεων (πόσο τραγικές περιπτώσεις ο εκφυλισμός της **αριστερής διαχείρισης σε Βολιβία και Χιλή!**).

Η **διεθνιστική επαναστατική διέξοδος** είναι ο μόνος δρόμος για τις εργατικές τάξεις και του λαού όλου του κόσμου. Για μια **σύγχρονη οικουμενική κομμουνιστική απάντηση, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο**, που θα διεκδικεί να συνδέσει το **“Ειρήνη, δημοκρατία, αξιοβίωτη ζωή για όλους /ες”**, με την κατάργηση της ταξικής εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής ληστείας

Το “πάμε σαν άλλοτε”, μας τελείωσε....

16. Σε κάθε περίπτωση, εδώ και τώρα, το ζητούμενο είναι η **μαχητική διεθνιστική αλληλεγγύη στη Βενεζουέλα και η ήττα της τρομοκρατικής, ληστρικής επιδρομής των ΗΠΑ.**